

← El blog *Je dis ce que j'en sens* publica una ressenya i recomana *L'aigua és això*, de David Foster Wallace.

“Semant icy un mot, icy un autre, eschantillons dépris de leur piece, escartez, sans dessein, sans promesse : je ne suis pas tenu d'en faire bon, ny de m'y tenir moy-mesme, sans varier, quand il me plaist, et me rendre au doute et incertitude, et à ma maistresse forme, qui est l'ignorance.”

Michel de Montaigne. *Essais, Livre I, Chapitre I*, “De Democritus et Heraclitus”.

RHETORICA

DIALECTICA

GRAMMATICA

OTRAS PALABRAS

LECTIONES

CONTRAPUNTO

30 de novembre de 2014

Lecturas de noviembre

L'aigua és això. David Foster Wallace, Edicions del Periscopi, 2014
Traducció de Ferran Ràfols Gesa. Pròleg de Vicenç Pagès Jordà

Hi ha dos joves llicenciats que van pel campus i es troben per casualitat amb un professor que va en sentit contrari; el professor els saluda amb un gest del cap i els diu: “Hola, nois. ¿Com va la vida?”. Els dos joves llicenciats segueixen caminant una mica més; al final, l'un mira a l'altre i fa: “Què diantre és la vida?”.

A partir de l'endemà, els dos joves es lleven aviat, van a la seva feina de llicenciats universitaris, treballen durament deu o dotze hores diàries, mengen en una esgarrepada, tornen a casa, passant per súper, sopen a correuita i miren la televisió un parell d'hores abans d'anar-se'n al llit ben aviat perquè a l'endemà cal llevar-se i tornar a començar. Es van fent grans, es casen, es divorcien i es tornen a casar, tenen fills, compren cases cada vegada més grans i cotxes més potents; cauen, s'aixequen i tornen a començar. Progressen a les seves feines gràcies a la seva competitivitat i assoleixen un nivell de felicitat que els sembla prou acceptable, encara que certs afers deguts a l'estrès i a les addiccions acaben causant-los problemes familiars i professionals.

Un dia, a punt de jubilar-se, tornant de la feina, pateixen un accident i són ingressats a la UVI; entre les visites, veuen l'antic professor, fan que s'acosti i li pregunten: “Professor, què era la vida?”. El professor els somriu i, mirant-los fixament, els respon: “Atenció, consciència, disciplina, esforç i compassió, tot allò en que no heu pogut pensar perquè tenieu coses més urgents a fer, això és la vida.”

I fins aquí la faula; tot seguit, el decàleg de DFW referent a com viure amb compassió:

El que costa més de veure i d'explicar és, sovint, el més evident.

El valor humà ha de superar sempre el valor material.

No importa tant pensar com saber en què pensar i com.

La forma en que interpretem l'experiència es fruit d'una decisió conscient.

La seguretat d'una convicció no assegura la seva certesa.

Sempre hi ha una altra opció.

Sempre pots decidir què posseeix sentit i què no.

Sempre has de qüestionar les configuracions per defecte.

La veritat amb V majúscula té a veure amb la vida abans de la mort.

Al final, atenció, consciència, disciplina, esforç i compassió; això és l'aigua.

*****/*****

Datos personales

Suscribirse

Entradas

Comentarios

Stat Counter

00038309

[View My Stats](#)